

Юрген Граф

**„Треблинка: критичен
анализ на официалната
версия“**

Дами и господа, никой не може да отрече факта, че евреите са били подложени на преследване по време на Втората световна война. Преследванията са били изключително безчовечни. Стотици хиляди евреи са били депортирани в трудови лагери, където са умирали най-вече от тиф и други заболявания, както и от глада и ужасните условия. В окупираните съветски територии евреите са били разстрелвани - най-вече заради евреите, които в партизанското движение са възприемани, като заплаха за сигурността.

Тъй като има много документи от националсоциалистическите лагери, в които са записани имената на жертвите оцеляват след войната, сега сме в състояние да определим точно броя на загиналите в концентрационните лагери евреи. Те са около триста хиляди.

Но страданията на евреите в годините на Втората световна война още не е това, което е прието да се нарича Холокост. Преследването на етническите и религиозни малцинства, депортирането, концентрационните лагери, робският труд и екзекуциите на цивилни - всичко това в историята на света се е случвало повече от един път и все още се случва. В съответствие с ортодоксалната трактовка, за трагедията на еврейския народ по време на управлението на националсоциалистите и за безпрецедентното престъпление - систематичен геноцид на евреи в газовите камери, вина носят германците. Според тази версия броя на жертвите е пет или шест милиона. Ако тези официални данни са верни, то еврейската трагедия през Втората световна война е наистина уникална.

Както знаете, тази ортодоксална версия се поставя под въпрос от все по-голям брой учени от различни страни. Тези хора се наричат „ревизионисти“ или „ревизионисти на Холокоста“. Баща на ревизионизма става Пол Расиние - французин, член на съпротивата. Расиние е арестуван през 1943 г., измъчван и прекарва следващите няколко години до края на войната в два лагера - Бухенвалд и Дора. След края на войната той прочита много очевидно лъжливи истории за тези лагери. Бивши затворници от Бухенвалд твърдят, че е имало газова камера за умъртвяване. Тъй като е прекарал в лагера повече от година, Расиние знае, че това е лъжа. Той започва да проучва въпроса за камерите и унищожаването на евреите с газ и пише няколко книги по темата. През 1964 г. в книгата си „Драмата на европейските евреи“, той стига до заключението, че версията за шест милиона убити евреи е най-ужасната измама в историята на човечеството. Той почина през 1967 г., но неговите изследвания са продължени от други - включително неговият сънародник - професор Роберт Форисон, който започва с това - дали в така наречените газови камери е технически възможно да се извършват масови екзекуции.

Треблінка е разположен в източната част на Полша, на около 80 км североизточно от Варшава и от официалните историци на Холокоста се смята за лагер на смъртта, създаден изключително за изстребление на евреи. Незабавна смърт избягват единствено така наречените *Arbeitsjuden* - евреи работници, които са необходими за работата на този механизъм за убийства. Всички други - според свидетели, са били унищожавани в газовите камери веднага след пристигането им - независимо от тяхната възраст или физическо състояние и без никаква регистрация. Според „официалните историци“, освен Треблінка има още три лагера, разположени в Полша, предназначени единствено за убийства - а именно Белзец, Собибор и Хелмно.

Треблінка-2, за да се разграничи от близкия трудов лагер Треблінка 1 е наричан лагер на смъртта. Според официалните изявления започва да функционира на 23 юни 1942 и просъществува до октомври 1943. През август 1944 г. съветските войски, които току-що са завладели тази територия публикуват изявление, в което се посочва, че в този лагер са били убити 3 милиона души. Съветският еврейски пропагандатор Василий Гросман повтаря тази цифра в памфлета си „Адът Треблінка“, който се появява през 1945 година. Но тези цифри скоро са изоставени, тъй като очевидно са прекалено високи. През 1946 г. полската еврейка Рейчъл Ауербах намалява броя на загиналите на един милион, а в Енциклопедията на Холокоста фигурата цифрата 870 000.

Това гигантско клане е било извършено чрез 20-30 есесовеца и 90-120 украинци. Лагерът на смъртта е бил разделен на два сектора. В първия сектор са се намирили бараките на охраната и административните сгради, а газовите камери и масовите гробове са били във втория сектор. Вторият сектор е бил много малък - не повече от 15 000 квадратни метра. Отначало там е имало четири газови камери с размер 4x4 метра всяка, но тъй като тяхната пропускателна способност е била недостатъчна, в периода между август и октомври 1942 са били построени още 10 камери. Тези десет камери са били разположени в къща, маскирана като баня. От двете страни на коридора е имало по пет стаи. Като оръжие на убийствата германците са използвали дизелов двигател от съветски танк, изгорелите газове, от които са постъпвали в десетте камери по тръби, разположени в стените.

Отначало телата на убитите са погребвани в огромни общи гробове, но през пролетта на 1943 г. - след т. нар. посещение на райхсфюрера от СС Хайнрих Химлер е наредено телата да се изровят и изгорят. Тъй като в Треблінка няма крематориум, това е било извършвано с клада. След като примерно около 870 000 тела са били изгорени, германците са разпръснали пепелта, зарили гробовете и унищожили всички следи от съществуването на лагера.

Това е днешния вариант, приет за Треблінка и ако четете конвенционалните произведения на Холокоста, като „Енциклопедия на Холокоста“ или „Унищожаването на европейските евреи“ на Раул Гилберг, никога няма да помислите, че първоначалната идея е коренно различна. Както ще видим, по време на войната относно Треблінка се пише доста по-различно.

Следва да се отбележи, че официалната версия не е подкрепена с никакви веществени доказателства или с немски военновременни документи. Такива липсват. Някои документи за трудов лагер Треблінка-1 са запазени, но документи на т. нар. лагер на смъртта - Треблінка-2 няма. Цялата история се основава единствено на разказите на очевидци. Това само по себе е достатъчно, за да се постави историята под съмнение. За да се твърди, че Дрезден и Хирошима са били унищожени или че Ленинград е бил под обсада 3 години не трябва свидетели. Нещо повече - ненадеждността на свидетелските показания - особено свидетелствата на евреите, се доказва многократно.

Особено ярък пример за това може да се смята делото Демянюк в Ерусалим. През 1986 г. Джон Демянюк - американец от украински произход е екстрадиран в Израел в нарушение на американското и международното право и няколко бивши затворници от Треблінка го разпознават като Иван Грозни - украински надзирател, който както се

твърди е ръководил умъртвяването на жертвите в газовите камери, а освен това е убил хиляди затворници със собствените си ръце. По време на съдебния процес петима еврейски свидетели описват ужасните престъпления, които както твърдят е извършил в Треблинка. Свидетелят Пинкас Епщайн твърди:

„Той стоеше и гледаше делото на собствените си ръце - осакатени момичета с извадени очи и изрязани гърди... Той стоеше и се любуваше на това, което вижда. Той обичаше да издевателства над затворниците, като им режеше носовете и удряше по главите... Той беше създание не от тази планета.“

През 1987 г. Демянюк е осъден на смърт чрез обесване, но защитата успява да оспори наказанието, доказвайки че удостоверението за самоличност на надзирателя в концентрационния лагер Демянюк е подправено, през 1993 г. украинецът е освободен и му е позволено да се върне в Съединените щати. Делото Демянюк, в което всичките петима свидетели се оказват безсрамни лъжци, нанесе сериозен удар върху вярата в такива свидетелства. Ако искат да ни заставят да повярваме, че почти един милион души са загинали и погребани на площ от 15 000 кв. м. за 14 месеца, ние имаме правото да изискваме по-надеждни доказателства от показанията на няколко свидетеля.

Няколко „ревизионисти“ като Удо Валенди, Фридрих Берг Джон Бол и Арнулф Нимайер са изследвали и поставят под въпрос историята на Треблинка, като посочват редица технически несъответствия. Но никога не е имало цялостен критичен анализ на официалната версия и източниците, на които тя се основава.

В съавторство с италианския изследовател Карло Матоньо (безусловно най-видният учени сред „ревизионистите“ и австралийския инженер Ричард Крейг) в момента работя върху книга за Треблинка, която ще бъде публикувана през това лято - първо на немски, а след това на английски. В тази книга ние не само отричаме факта на унищожаване, но и показваме как в периода 1942 - 1946 легендата за Треблинка възниква и как се променя. Последната глава - над която в момента Матоньо работи, дава алтернативно обяснение на функциите на лагера. Искам да подчертая, че тази книга не би могла да бъде написана без множеството документи, които открихме в руските архиви - особено в Държавния архив на Руската федерация.

Генезис и еволюция на легендата за Треблинка

Депортирането на варшавски евреи в Треблинка започва през юли 1942. Това не е изолиран лагер и най-близкото село - Волка е само на километър от лагера. Много близо до лагера полските селяни обработват земята и според показанията някои затворници купуват храна от селяните и търговията процъфтява. При тези обстоятелства едва ли в Треблинка може да има голяма тайна. През август 1942 полското нелегално движение и еврейската общност във Варшава започват да разпространяват информация за лагера. Въпреки че във всичките сведения говорят за Треблинка като център за унищожение, само в две от тях посочват двигател като оръжието на убийството. След това тази версия повече не се споменава. На 17-ти август 1942 нелегалният вестник Informacja bieżąca (Текуща информация) съобщава за мобилна газова камера, която се придвижва покрай местата за масови погребения. На 8 септември 1942 вестникът пише:

„Украинците изкарват евреите от колите и ги карат в банята „за да се изкъпят“. Тази сграда е оградена с бодлива тел. Те влизат на групи от по 300-500 души. Всяка група веднага бива здраво заключена и убита с газ. Но ефектът не настъпва веднага. Така, че евреите трябва да се движат около десет до двадесет метра до ями с дълбочина от около 30 метра. Там те губят съзнание и падат в ямата, а багер ги засипва с дебел слой пръст“.

На 31 март 1943 нелегалното движение започва да изготвя доклад, изпратен след това в Лондон, където се намира полското правителство в изгнание. В доклада се посочва, че германците използват три метода на унищожение - разстрели, пара и задушаване чрез използване на негасена вар във влаковете. В „Хроника на Варшавското гето“ Емануел Рингелблум споменава три начина за умъртвяване - газ, електричество и пара. Третият метод за убиване - гореща пара - скоро се превръща в основен сюжет и е изключително усърдно разпространяван от полската съпротива и еврейската общност във Варшава. От основно значение е публикуван на 15 ноември 1942 дълъг и подробен доклад от нелегалното движение във варшавското гето наречен „Треблинка: вечен позор на германската нация“. Докладът твърди, че между юли и ноември там са убити 2 милиона евреи. Масовите екзекуции са провеждани в сграда, в която има 10 стаи по 35 квадратни метра всяка. Освен това в сградата има стая с голям котел, който осигурява парата. Тя се подава до стаите чрез тръби и след 15 минути всички жертви са били мъртви. Два милиона тела са били погребани в непрекъснато разрастващите се масови гробове. Накрая докладът предупреждава, че полските евреи скоро ще бъдат напълно унищожени и „призрака на смъртта в парната камера се изправя и пред поляците.“

Тези разкази са взети много насериозно от еврейско население. Полска журналистка - еврейската Евгения Швайн-Левин, която е живяла в гетото на Варшава до края на април 1943 г., пише в дневника си:

„Най-лошото нещо - смъртта в Треблинка. За Треблинка сега знае всеки. Там хората ги варят живи.“

Еврейските организации в чужбина усърдно разпространяват разказите за парните камери. На 8 август 1943, „Ню Йорк Таймс“ публикува обширна статия, озаглавена „Нацистите обвинени в убийството на 2 000 000 души. Полски вестник в Лондон уверява, че евреите са унищожавани в лагера на смъртта Треблинка. Според съобщенията вестниците, в гората с помощта на пара се унищожават мъже, жени и деца.“

По-късната версия за парната камера е официално приета от полското правителство. Едно от обвиненията срещу Ханс Франк - бивш генерал-губернатор на Полша е, че „в Треблинка е създаден лагер за масово изстребване на евреи чрез задушаване в камера, пълна с гореща пара.“ В друг официален полски документ - представен от Съветския съюз по време на Нюрнбергския процес се чете:

„След като започва масовото изстребване на евреите, Треблинка става първия лагер, където те са били вкарвани. Те са унищожавани в газовите камери с помощта на пара и електричество.“

За официалните историци на Холокоста тези документи са изключително неудобни, а някои от тях предприемат фалшификации на историческите източници с

цел да се измъкнат от тези факти. Ицхак Арад - израелски историк, чиято книга „Белцек, Собибор, Треблинка“ се смята за базова по темата за тези лагери, накратко предава съдържанието на доклада от 15 ноември 1942 заменяйки фразата „парни камери“ с „газови камери“ всеки път, когато се среща.

След като през август 1944 г. Червената армия окупира Източна Полша, съветска военна комисия провежда разследване по въпроса за Треблинка и разпитва много свидетели. По това време версията за технологията за убийства е отново променена - вместо истории за гореща пара, този път говорим за факта, че в камерите хората са убивани чрез изпомпване на въздуха чрез помпи, задвижвани от двигател.

Постепенно моторът, който на пръв се разглежда само като средство за задвижване на помпите, сам по себе си става оръжие на убийство и помпите са забравени.

През септември 1944 г. в Треблинка пристига еврейският пропагандатор Василий Гросман и беседва със същите свидетели, които са дали показания пред съветското военно правосъдие. В последвалата книга - „Адът Треблинка“ той пише, че са използвани три метода за умъртвяване - отработените газове от тежък танк, изпомпване на въздуха и гореща пара.

От това се вижда, че една година след закриването на лагера сред свидетелите все още няма консенсус за това какъв точно метод за убиване е използван. Противоречивия характер на техните свидетелства най-лесно се вижда от примера на Самуел Райзман - полски еврейин, който на 26 септември 1944 е разпитан от лейтенанта от Съветската армия Юровски. Райзман е бил в Треблинка между септември 1942 и август 1943. Може да се предположи, че той е добре запознат с механизма на унищожаване. Според неговите уверения, германците отначало унищожават евреите чрез изпомпване на въздуха от камерата, а след това започват да използват хлорни газове и Циклон. По време на Нюрнбергския процес, където на 27 февруари 1946 излиза като свидетел, той говори само за газова камера (в единствено число) без да уточнява какъв вид газ е бил използван там. През същата година той публикува брошура в който посочва, че всеки ден в Треблинка са били унищожавани до 25 000 души, но не посочва по какъв точно способ, защото както изглежда - все още не е напълно сигурен коя версия ще надделее.

Версията с дизеловия двигател, която в крайна сметка надделя над останалите, както изглежда печели благодарение на варшавския дърводелец Янкел Верник. През май 1944 г. Верник публикува брошура, която бързо е разпространена из полското съпротивително движение и същата година е преведена и на английски. В брошурата Верник безсрамно пренаписва доклада с дата 15 ноември 1942, но замества парните камери с газове. Той пише:

„Моторът, свален от съветски танк стоеше върху силова установка и се използваше за получаване на газ, който се подаваше в камерата през тръби, свързани към двигателя... От 450 до 500 души се вкарваха в камера от 125 квадратни фута.“

Площ от 125 кв. фута съответства на 12 кв. м. и следователно в газовата камера на един квадратен метър е имало до 42 души!

Напълно вероятно е в Треблинка да е имало дизелов двигател. Може да се използва например за осигуряване на лагера с електричество. Треблинка няма връзка с местната електрическа мрежа и необходимото електричество е трябвало да се получава с помощта на генератор, който обикновено работи с дизелов двигател. Тъй като отработени газове от дизелов двигател са необичайно миризливи и хората не са запознати с токсикологията - лесно можем да си представим тези газове като ефективно оръжие за убийство. Но това е грешка.

Някои бележки относно техническата невъзможност за последната версия за масовите екзекуции в Треблинка

Цялата официална версия е напълно невъзможна по чисто технически причини. На първо място - в основата и лежи разказа за предполагаемите огромни масови гробове, където телата са били погребвани преди да бъдат изровени и изгорени. С радар, който е в състояние да проникне дълбоко в земята, инженер Ричард Крейг посети на два пъти мястото, където се предполага, че е имало масови гробове в така нареченият лагер на смъртта. Този инструмент улавя всякакви нарушения в почвените слоеве. Данните на Крейг не показват никакви следи от проникване в почвата. Той разказва подробно за резултатите от експеримента.

Нека отбележа още няколко факта, говорещи за невъзможността на историята с Треблинка.

Както ясно показва американският инженер Фридрих Берг, унищожаването на хора с помощта на изгорели газове е много странен начин, защото тези газове съдържат много кислород и малко въглероден диоксид. Отработените газове от бензинов двигател съдържат 5% или малко повече въглероден диоксид на 1 кубичен метър, но с дизелов двигател не може да постигне концентрация дори и от 1%. Според показанията на свидетелите, хората в газовата камера са умирали за половин час или по-малко, но опитите с животни показват, че това време е явно недостатъчно. Ако официалната версия е вярна то излиза, че убиецът е трябвало да бъде технически гений, за да бъде в състояние да събере в лагера близо един милион души, да ги убие с газ и да изгори телата, без да остави следа. Такива технически гении вероятно биха предпочели някое по-съвършено оръдие за убийства!

В присъдата на западногермански съд по делото на бивши охранители в Треблинка, произнесена в Дюселдорф през 1965 г. се заявява, че газовите камери в Треблинка са били с размери от 64 кв. м. и са могли да побират до 700 души всяка. Преди да се подаде газ, вратата херметически се затваря. Както Матоньо посочва техническата невъзможност за прилагане на тази версия на газовите камери, всички жертви ще се задушат до 21^{-та} минута, тъй като за това време ще свърши необходимия за дишане въздух - дълго преди да започне да действа въглеродния диоксид. Но изгорелите газове от дизеловите двигатели съдържат до 16% кислород, а това е достатъчно, за да се оцелее. По този начин - пускането на изгорели газове в камерата не съкращава, а удължава живота на жертвите!

Инженерът-ревизионист - покойният Арнулф Нимаер разглежда техническата вероятност за изгаряне на 870 000 тела на клада. Ако приемем, че за едно тяло са необходими 200 кг. дърва излиза, че за цялата операция ще трябват 195 000 тона дървесина. В резултат ще останат около 3 000 тона пепел, в допълнение към десетките

милиона фрагменти от кости и зъби. Ако поляците и руснаците бяха намерили нещо такова - те веднага биха свикали международна комисия да докаже зверствата на фашизма. Но това не се случи. Защо? Защото не са намерени съществени човешки останки.

Аерофотоснимките на Треблинка, направени през май и ноември 1944 г., показват, че той е заобиколен от гъсти гори - около сто хектара на север и изток от лагера. На картата, нарисувана от бившият затворник Янкел Верник през 1945 г. има много дървета, отбелязани и в самия лагер. Тогава откъде е дошла дървесината да се изгорят почти един милион тела? И накрая - полското съпротивително движение, което постоянно получава информация от местното население, никога не е говорило за масова кремация в Треблинка въпреки, че на 10 километра от лагера има разположени повече от 10 села.

Истинската функция на Треблинка

Както споменах в началото на речта си, Матоньо вече работи по последната глава на нашата книга - посветена на истинската функция на Треблинка. Според очевидци - на пристигащите в Треблинка депортирани евреи са обявявали, че това е транзитен лагер и от там ще бъдат отправени на работа на изток. Преди да продължат пътуването са ги водили да вземат душ и дрехите им са подлежали на дезинфекция. Така евреите са мамени и вкарвани в газовите камери.

Ние вярваме, че първата част от тази история е вярна. Наистина Треблинка е транзитен лагер, откъдето евреи са били изпращани да работят на изток или юг. Преди да продължат пътуването си те трябва да вземат душ и дрехите им да бъдат дезинфекцирани в парна камера. Душът е бил душ и дезинфекцията - дезинфекция. Често дезинфекцията се извършва с гореща пара. Митът за унищожаване на хора с гореща пара, който се разпространява през 1942 г. е бил свързано с наличието на подобни дезинфекционни камери.

Фактът, че някои евреи, депортирани в Треблинка след това са изпращани на юг в Майданек и други трудови лагери в района на Люблин се признава от официалните историци и се споменава от няколко свидетели от бившите депортирани. Един от тях - полският еврей Самуел Зилберщайн е описал своите преживявания. От Варшава той е изпратен в Треблинка, но там остава съвсем за кратко и заедно с няколкостотин други евреи бива прехвърлен в Майданек - друг така наречен „лагер на смъртта“. Но дори и там той не е убит. Той оцелява както в Треблинка, така и в Майданек. Но това не е всичко. Зилберщайн нарича спомените си „Pamiętnik więźnia dziesięciu obozów“ (Спомени на затворника от десет лагера), тъй като след Треблинка и Майданек той оцелява от още 8 концлагера, докато накрая през 1945 бива освободен. Така той става живо доказателство, че германците не са убивали своите еврейски затворници.

Ние вярваме, че евреи са били изпращани не само в Майданек, но също така и в окупираните съветски територии. Многочислени германски документи от войната говорят за „преселване“ на евреите на изток. Официалните историци твърдят, че това е евфемизъм за „унищожаване“. Но подобно унищожение е просто технически невъзможно - да не говорим за многобройните противоречия и абсурди в свидетелските показания. Дори официалните историци не отричат факта, че десетки хиляди чешки и немски евреи са депортирани в Минск и Рига. Тези депортации започват в края на 1941

г. и до 1944 г. френските и унгарските евреи са преселени в Балтийския регион. През втората половина на 1944 г., много еврейски затворници от Западна и Централна Европа са евакуирани от Латвия и Литва в концентрационния лагер Щутхоф близо Данциг. Колко точно евреи са били изпратени на изток и по-нататък, в какви точно места и какво се е случило с тях след това ние не знаем, тъй като не разполагаме с документални доказателства. Ние вярваме, че документите от Треблинка са откраднати от поляците или руснаците, защото напълно противоречат на официалната версия. Ако те все още съществуват, нека станат достъпни за историците и да им се позволи да се възстанови броя и съдбата на депортираните евреи.

Изводи

Много хора могат да кажат, че всички тези въпроси са свързани с миналото и днес нямат практическа стойност. Но това е грешка. Самият факт, че в момента дискусия около версията за Холокоста се счита за незаконна в много европейски страни, говори за важността на въпроса. Първо върху мита за холокоста се появи държавата Израел. Без мита за Холокоста света никога нямаше да се примири с възникването на тази държава, тъй като тя възникна точно в момента, когато деколонизацията започна в глобален мащаб. Великобритания се примири с независимостта на Индия. В Азия и Африка десетки територии опитват да се отърсят от игото на белия човек. В този дух колониалната авантюра на евреите в Близкия изток е чист анахронизъм, но все пак се ползваше от подкрепата на Съединените щати и Съветския съюз. Тази колонизация бе проведена с невероятна жестокост. Масови убийства, унищожаване на много арабски села, голяма част от палестинците бяха експулсирани от бащините им земи. Тези, които останаха и досега са подлагани на безкрайни репресии (арести [през 1992 г. в Израел има най-малко 15 000 палестинци политически затворници], мъчения, систематично избиване на палестинските лидери, разрушаване на къщи). Международната общественост не одобрява всичко това, но и се примирява със случващото се. В крайна сметка еврейският народ като жертва на Холокоста се нуждае от собствена страна, която ще го предпази от геноцид. И може ли да се сравняват страданията на палестинците с това, което евреите е трябвало да изпитат по времето на Хитлер.

Сега, когато говоря пред вас, може би светът е на ръба на катастрофа. Агресивното поведение на САЩ и Израел се превърна в сериозна заплаха за света. Без колониалната расистка държава Израел светът щеше да бъде по-добро място. И тази държава се въоръжава и поддържа от Америка, където медиите - контролирани от еврейската диаспора никога не се уморяват да повтарят историята за Холокоста и да го използват като оправдание за поведението на Израел. Империалистическата политика на Вашингтон, неговите престъпления срещу човечеството - като глада при иракските деца или бомбардирането на Сърбия са обосновани от необходимостта да се накаже „новия Хитлер“. А под „нов Хитлер“, се разбира главата на държавата, която все още се опитва да се противопостави на Новия световен ред. Така историята на Холокоста, част от която става историята на Треблинка е не само скандална лъжа, но и пряка заплаха за света. И тези ревизионистки изследователи, които често рискуват кариерите си и дори свободата си - разобличавайки лъжите, оказват голяма услуга на човечеството.

Международна конференция по глобалните проблеми на световната история.

Москва, 26-27 януари 2002 г.

Преведе от руски: bo_alexandrov@yahoo.com